

VENDÉGIPARI MUNKÁS

SZERKESZTI: BRAUNSTEIN ZOLTÁN

A Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesületének hivatalos közlönye

Megjelenik évente tízszer. Előfizetés egész évre 4.— pengő, félévre 2.— pengő

Szerkesztőség és kiadóhivatal: BUDAPEST VII., Cséngeri-utca 1. — Tel.: 352—88.

Meghívó

A központi vezetőség határozata értelmében küldött választó gyűlésünket március hó 22-én, csütörtökön délelőtt 1/2 11 órakor tartjuk egyesületünk nagytermében VII., Cséngeri-utca 1., I. emelet. Felkérjük a szaktagozatokat, hogy a gyűlésen pontosan jelenjenek meg. Belépés tagsági igazolvány felmutatása nélkül nem lehetséges.

A Vezetőség.

Meghívó

A központi vezetőség folyó évi február hó 22-én megtartott határozatával az ezévi

XVI. küldött közgyűlését

1934. évi március hó 22-én, csütörtökön tartja meg a következő napirenddel:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentések:
 - a) titkári,
 - b) pénztári,
 - c) felügyelő választmányi.
3. Felmentvény feletti határozathozatal.
4. Új vezetőség választás.
5. A jövő mozgalmunk iránya.
6. Indítványok.

A központi vezetőség.

*

Kivonat az alapszabályokból. Minden egyes szakosztály, helycsoport vagy beosztás hely 50 tagja egy küldöttet, minden további 50 tag után egy-egy küldöttet küld. Olyan csoportok, melyek több küldött küldésére vannak jogosítva, mandátumaikat egy küldöttre is átruházhatják, de háromnál több meghívással egy küldött sem bírhat. Csoportokra vonatkozóan a küldöttek számának megállapítása a közgyűlés egybeesése előtti hónapban a Központnak beküldött taglétszám-kimutatás, illetve ennek megfelelő elszámolási összeg alapján történik.

Videki csoportjainkat erre való tekintettel felkérjük, hogy küldötteiket sürgősen beértesítsék meg s jelentsék be a központi titkárságnak.

Akik meghaltak, de örökké élni fognak

Az ágyúk és gépfegyverek négy napi szakadatlan tűzokádás után elnémultak és halálhozó ugatásuk helyén holtak és sebesültek százai mutatják a kapitalizmus tettekre-készségét.

Amire a világtörténelemben példa nem adódott, az megtörtént Bécsben. Ágyúkat és gépfegyvereket vontattak a proletárhajlékok elé, épülettömböket löttek rommá a benttartózkodó proletárasztonnyokkal és gyermekekkel egyetemben, mert úgy vélték az osztályharcot megszüntetni.

A kapitalizmus tudja, hogy ideje letelt és minden módot és eszközt megengedhetőnek tart, amivel létét ideig-óráig meghosszabbítsa, a cél érdekében minden megengedhető, legyen az demagógia, hazugság vagy internáló tábor, asszonyok vagy csecsemők ágyúzása: a lényeg a pusztítása annak a tábornak, amely nívát van a kapitalizmus romjában keresztül egy új világot teremteni.

De vajjon az eszmét, a szocializmust le lehet-e verni ágyúkkal és gépfegyverekkel? Nem és százszor is nem! A szocializmusnak lehetnek nagyszámú halottjai és sebesültjei, de az eszmén nem tud rést ütni semmiféle ágyúgolyó.

Ha lettek volna olyanok, kikben meg-

ingott volna a hit a szocializmus eljövételében a bécsi események előtt, azokban feltámadt és újra éledt a bécsi események után.

Az az eszme, amely ennyi hőst tud ki-termelni egyik napról a másikra, az verhetetlen.

Az osztrák armádia ágyúgolyói rést ütöttek a falakon, kioltottak megszámlálhatatlan életet, köztük asszonyokat és csecsemőket, de visszapattantak a szocializmus faláról. Az osztrák armádia leverte az osztrák munkásságot, de mint osztályt nem semmisíthette meg, mert a kapitalizmus nagyon jól tudja, hogy munkásság nélkül nincsen profit.

Az osztrák munkásság újra talpra fog állani és mostani legyőzőinek odakiáltja: voltunk, vagyunk és leszünk és az utolsó ütközetben mégis mi fogunk döntő győzelmet aratni a kizsákmányolók uralma felett.

*

A magyarországi vendégipari munkásság minden kegyelete és esodálata azoké az osztrák proletár hősöké, akik ebben a heroikus küzdelemben életükkel és vérükkel áldoztak a munkásság nagy és igaz ügyéért.

Világosság felé

Vajudik a világ, haldoklik a kapitalizmus. A kartelek és trösztök embertelen politikája, telhetetlen mohósága, végromlásba kergeti az emberiség millióit. Recsep-rodog minden körülöttünk.

A pénzcsászárok keresztül gázolnak mindenben, szörös szívüket nem érdekli más, csak a mindenható profit. Papírvárként omlanak össze a sokat hangoztatott kultúra bástyái, hogy az emberiséget lassan, de biztosan ismét a mindent elborító sötétségbe és baromi tudatlanságba süllyesszék.

A közönybe fulladt lumpenproletáriátus tétován emelgeti vízfejét egy messiás felé,

aki a bővös ígét odakiáltta nekik. De ha maga a megtestesült ige is hangzana felénk, az is szétfoszlana a levegőben buborék módjára, mint a pusztába kiáltott szó, mert szemüket ködfátyol borítja.

Ember, akit a természet mély, kifürkészhetetlen titokzatossága minden földi teremtmény koronájává emelt, miért nem segítsz magadon!?

Ébredj öntudatra, hogy irányíthasd sorsodat. Nézz a szemeddel, hallj a füleiddel és nyiljon a szád hangos szóra. Avagy talán a nagy nyomorúság előidézte tespedés súketté, vakká vagy némává tett!?

Szemeiddel hiába keresed a gyárkéme-nyek ég felé szálló füstjét, a kohók már rég kihűltek. Füleid nem hallják a munkába hívó szirénák hangját, a munkagépek ütemes zaja megnémult és ez a némaság megpecsételte sok-sok millió ember sorsát és hiába tárod ki tetterős, munkabíró és munkaváró két erős karod, kiáltva, akár az egész világuirbe is, hogy munkát kérek! dolgozni akarok! Nincs válasz, mert az iparmágnások és tröszt fejedelmek páncél szekrényébe zárt milliók süketek a te fájdalmas feljajdulásodra és csak a mindenható profit szavára hagyja el rejtekét.

A kétségbeesés ólomfelhője nehezedik az alkotni akaró emberiségre.

Ember! Indulj a cél felé! Nagy testvéri együttérzésben kell összeforrnunk, nekünk, a dolgozóknak, legyen a kezünkben véső, vagy kalapács, csákány, vagy eke, toll, vagy más munkaszerszám, hogy a magunk, embertársaink és utódaink számára egy tisztább, egy emberibb tövendőt teremtsünk.

A tudatlanság sötét rémével szemben a Világosság nagyszerű fegyverével, a Tudással kell harcba szállanunk. A tudás hatalom és a hatalom birtokában megmenthetjük a világot a szörnyű nagy kataklizmustól, melybe a kapitalizmus embertelen örülete kergette.

Ember! Indulj a cél felé.

Kiss Sándor.

Jelentés 1933 évről

Bírálgatva az elmúlt esztendő eseményeit arra a megállapításra kell jutnunk, hogy az általános gazdasági válság talán egy szakmának a munkásságát sem érinteti olyan súlyosan, mint a vendégipari munkásságot. A vendégipar minden ágazata szoros kapcsolatban van a mindenkori gazdasági viszonyokkal és itt látható meg először is, hogy a vendégipari üzemeket látogató közönség teherbíró képessége emelkedő vagy csökkenő tendenciát mutat-e és természetes, hogy abban az arányban, ahogy változás következik, alakul a szakmában dolgozók életszínvonala is.

Az elmúlt esztendő tehát azt mutatja, hogy a gazdasági válság nem hogy enyhülést nem hozott, de még fokozódott és ezt mutatja az is, hogy számtalan üzlet bezárt és szaktársainknak szájai kerültek az utcára, hogy az amúgy is hatalmasra duzzadt munkanélküli hadsereget még jobban megnövelje.

Vezetőségünket a helyzet felismerése arra készítette, hogy általános helyzetanalízist végezzen és így számtalan üzemet meglátogatva, ott szerzett tapasztalataiból azt a következtetést vonta le, hogy a vendégipari üzemek nagy visszaesését nemcsak a gazdasági viszonyok befolyásolják, hanem az a fő körülmény is, hogy ma már az a része a közönségnek, amely még elbirná a kétfelől való borraivaladást, inkább csökkenti a vendégipari üzemek látogatását, semhogy a borraivalós vexaturáknak tegye ki magát.

Ez a körülmény természetesen nem maradt következmények nélkül, mert a város minden pontján alakultak kávémérő és étkező üzemek, hol kisebb, hol nagyobbak és a kávéházakból elmaradó közönséget fel is szippantották. Ez is volna a dolgok rendje, ha azokban az üzemekben is szakképzett munkások volnának, azonban ott a házi és konyhai munkákat végző háztartási alkalmazottak végzik el a kiszolgálás munkáját és így az üzemek bezárása folytán ezek a kis alakulatok nem vették fel a munkanélkülivé vált szaktársainknak még 2-3%-át sem.

Mondanunk sem kell, hogy a dolgok ilyen alakulása arra készítette egyesületünk vezetőségét, hogy minden eddigieknél nagyobb mozgalmat indítson meg a borraivaló és főpincéri rendszer megszüntetésére, mert csak ez a változás hozhat jobb életlehetőségeket a munkásságnak, de ez a változás mentheti meg csak magát az ipart is. Ebben az értelemben indítottuk meg mozgalmunkat, gyűléseket tartottunk, majd egy általános nagy nyilvános szakmai gyűlést hívtunk egybe, ott kifejtve álláspontunkat és nyugodtan mondhatjuk, hogy általános nagy tetszést és rokonszenvet találtunk szaktársainknál, sőt a polgármester is kilátásba helyezte, hogy a főpincér és borraivaló ellenes mozgalmunkat támogatni fogja, utóbbi azonban nem következett be. Ezt megsürgetve, két esetben is fogadta a polgármester egyesületünk küldöttségét, azonban eddig még a hivatalos körök részéről semmi sem történt. Nagygyűlésünket megelőzően a kávéosk ipartestülete egy sajtó tájékoztató értekezletet hívott egybe és itt sorolták fel érveiket a százalékos és egypincéres rendszer ellen, amit mi ugyancsak a sajtó nyilvánossága előtt tárgyaltunk és minden érvet ellenérvvel utasítottunk vissza.

A borraivaló ellenes hangulat a közönségnél is már oly mérvben ment át a köztudatba, hogy a vendégipari munkásság egységes és erőteljes fellépése után, valószínűleg megszűnik.

Egyesületünk vezetőségének legfőbb törekvése volt, hogy a szakmában dolgozók életszínvonala emeltessék, ami a borraivaló megszüntetése és a bérek rendezése nélkül el sem képzelhető. Azonban, hogy tényleges és komoly eredményeket érjünk el a jövőben, szükség van a szaktársak legteljesebb mérvű erkölcsi támogatására, az erők koncentrálására, mert csak így jutunk el célunkhoz.

A munkanélküliség leküzdésére több esetben legfelsőbb helyekről elhangzott felszólítások eredmény nélkül maradtak és itt is

rá kell mutatnunk arra, hogy a munkanélküliség leküzdése a hatóságok nemtörődömsége folytán soha be nem következhet. Ezért is egyesületünk vezetősége több esetben tett lépést a hatóságoknál, majd egy emlékiratban fordult a polgármesterhez és kérte, hogy a munkaközvetítés minden iparszerű fizése szüntettessék meg, de egyben az egyesületek keretein belül működő közvetítő irodák is adják fel közvetítő jogukat ipartestületi közvetítővel egyetemben és az ipartestületi igazgatás alatt vonassék be a hatósági munkaközvetítőbe. Ezen emlékiratot elküldöttük a kereskedelmi minisztérium törvény előkészítő osztálynak, sajnos, jóakarató támogatást ez ügyben mégsem kaptunk. A munkaközvetítés terén ezért uralkodik az a nagyfokú anarchia, aminek szemtanúi vagyunk és ezért nem jut közvetítői szerep sem a hatósági munkaközvetítőnek, sem az ipartestületi közvetítőnek, de az egyesületinek sem. Voltak egyesületek, melyek ezen kezdeményezésünkre szívesen, jóakaratólag támogatták, azonban amikor a kivételre kerül a sor, megtorpannak és így ezután kétségbe kell vonnunk a jóhiszeműséget is.

Az általános rosszabbodó gazdasági viszonyok következtében sok olyan szaktársunk lett munkanélkülivé az elmúlt esztendőben, akik sok esetben egy-két évtizedet is erőittek egy-egy munkanélküli, mondanunk sem kell, hogy ez úgy érkezik, mint anyagi tekintetben nagy karára van egyesületünknek, mert munkanélküliségük következtében nemcsak hogy tagsági járulékukat nem tudják megfizetni, de elvesztették azokat az előrszűntet is, akik az üzemekben a szakszervezet tönkösségét és jelentőségét voltak hivatva propagálni.

Annak dacára, hogy a gazdasági viszonyok rosszabbodása következtében a bevételeink csökkentek, mégis örvendetes munkát tudunk kitejteni a segélyezés terén, mert az elmúlt esztendőkhöz viszonyítva, a megcsappant bevételei szemben több mint kétszer annyi segélyt fizettünk ki szaktársainknak, mint az elmúlt esztendőben. Ez a tény is azt mutatja, hogy minden kiadást igyekeztünk a legszűkebb keretekre korlátozni, hogy a segélyért jelentkező szaktársainknak mennél többet tudjunk nyújtani.

Az oktatás terén is elmentünk addig, amíg teherviselő képességünk megengedte, az év első három hónapjában hetenként két előadást, míg az év utolsó három hónapjában hetenként egy-egy előadást tartottunk tagjainknak. Ezek az előadások is élő bizonyosságai annak, hogy az oktatás terén a jövőben még több tennivaló vár a vezetőségre, mert az elmúlt előadások következtében felcsigázott érdeklődést a tudás iránt nem szabad lelohasztani és a felvetett problémákat kibővíteni, tágabb nézőpontból megvilágítani a legfontosabb kötelesség.

Az egyéni művelődésnek alapjául szolgáló könyvtárunk örvendetes forgalmat ért el nemcsak azért, hogy sok könyvet vettek ki szaktársaink, de a könyvek között elsősorban is a szociális és gazdasági, társada-

lom tudományos könyveket olvastak szaktársaink, minden esetben elsősorban Marx, Engels, Lassalle, Bebel, Kautsky, Szabó Ervin, Bölsche, Nietzsche, Kunfi stb. könyveit keresték és ügylátszik, hogy a munkásság nagy fanitó mestereinek művei mélyenszántó gondolatokat váltottak ki szaktársainknál a munkásmozgalmat és a szervezkedést illetően. Könyvtárunk forgalmát 2657 darab könyvnek elvitele jelenti.

Szaklapunk, sajnos, nem jelenhetett meg mindenkor pontosan, azonban minden alkalommal igyekeztünk szaktársainknak kimerítő jelentést adni a napirenden lévő szakmai eseményekről és a szóban lévő kérdéseket hátor hangon ismertettük szaktársainkkal. Ezen a téren még többet is tehattünk volna, azonban ehhez szükséges lett volna az is, hogy szaktársaink minden az egyesületet, a szakmát és a munkásságot érintő kérdést tudomásunkra hozzanak, hogy ezekkel a dolgokkal a nyilvánosság előtt foglalkozhassunk.

A szakmai viszonyok ziláltságára vall az is, hogy Dr. Kürti Nándor elvtárs egyesületünk jogtanácsosa útján majdnem háromszáz esetben nyújtottunk ingyenes jogi tanácsot és jogvédelmet szaktársainknak és ha ehhez hozzávennénk azt is, hogy számtalan szaktársunk ügyes-bajos dolgait inkább nem vitte bírósághoz, semhogy a sok huza-vonának kitegye magát, akkor azt kellene mondanunk, hogy egy külön bíróság kellene ahhoz, hogy a szakmában a munkásokat ért sérelmeket letárgyalják.

A munkaügyekből eredő sérelmek orvoslására a belügy és kereskedelmi minisztérium rendelkezésére az ipartestületek kötelesek a munkaadókból és munkásokból békéltetőbizottságokat alakítani, a kávéiparban a békéltető-bizottság segédtagjainak megválasztása december 15-én lett megtartva. Ebben a választásban egyesületünk önálló listával vett részt, annak ellenére, hogy a 26 bizottsági tagságból 21 lett egyesületünknek feltartva, mondanunk sem kell, hogy a választásból győzedelmesen kerültünk ki, mert a hivatalos liststromra, ahol a főpincérek is szerepeltek, összesen 4 szavazat esett. Ez a szavazás is élénk fényt vet azon körülményre, hogy milyen időszerű volna már a szakmában a rendszerváltozást keresztül vinni.

Vidéki csoportjainknól csak annyit, hogy Miskolcban annak ellenére, hogy voltak, akik a csoportot széjjel akarták tépni, a csoport egy erősebb, mint anyagiakban megerősödve, került ki a küzelemből. Ez az erőpróba is megmutatta, hogy a szaktársak, amikor a szervezetünkről van szó, minden áldozattal képesek és egyedüli komoly értékűet, a csoportjukat nem engedik senkítő megbeitatni. Debreceni csoportunknál a visszaesés mutatkozik, azonban minden remény meg van arra, hogy ujult erővel ismételen felveszik a harcot, hogy a régi helyet szerüljön a vidéki városok között ismételen elfoglalni. Szegedi csoportunkra, sajnos súlyos csapást mért a Kass szálloda bezárása, mert abban az üzemben kizárólag

szervezett munkások dolgoztak és közel száz fejet számolnak azok, akik ennek az üzletnek a bezárása folytán az utcára kerültek. Szegedi szaktársaink azonban bizakodnak, mert a Kass-szálló rövidesen megnyílik. Ujpesti csoportunk minden várakozásunknak megfelelően működik és ma már Ujpesten alig akad szervezetlen munkás a szakmában. Ujpesti csoportunk működésére jellemző, hogy karácsonykor olyan összegű

munkanélküli segílyt tudott szaktársainknak kiutalni, amire a szaktársak nem is számítottak.

Miután közgyűlésünkön beszámolónkat ügyis részletesebben kell a küldöttek rendelkezésére bocsájtani, így e helyen csak összefoglalva röviden tettük meg jelentésünket, kérve a közgyűlést, hogy azt tudomásul véve, határozzon felmentésünk felett.

A központi vezetőség

Pénztári jelentés

7048 hetijárulék à 60 fillér	4.228.88	Adók és Mabi	484.50
500 hetijárulék à 40 fillér	220.—	Házbér	1.599.—
4815 hetijárulék à 20 fillér	963.—	Telefon	321.—
6510 heti pótijárulék à 20 fillér	1.302.—	Irodai készkiadások	310.80
79 beiratás à P	79.—	Hírlapok és könyvek	208.40
17 beiratás à 50 fillér	8.50	Fűtés	323.74
128 beiratás díjmentes	—.—	Szaklap és nyomtatványok	840.99
		Alkalmazotti fizetések	2.947.78
	6.799.30	Jogvédelem	300.—
Tagsági járulékok	6.799.30	Különféle kiadások	872.74
Vidéki csoportoktól	346.10	Előlegek	50.—
Játék bevételek	1.077.10	Ssgélyek	2.005.26
Adományok	331.56	Egyenleg átvitel 1934. évről	341.91
Étkeztetési akcióra	471.98		
Különféle bevételek	391.90		
Egyenleg áthozat 1932. évről	1.188.43		
	10.606.31		10.606.31

VAGYONMÉRLEG 1933. ÉVRŐL

<i>Vagyon:</i>		<i>Teher:</i>	
Készpénzállomány	341.91	Világosság-nyomda követelés	275.24
Otthon-alap takarékbetét	289.13	Vagyonegyenleg	5.722.52
Szanatórium-alap	62.52		
Csáki-alap	253.35		
Berendezés leltári értéke	2.000.—		
Könyvtárérték	3.000.—		
Előlegek	50.—		
Összesen: 5.997.76		Összesen: 5.997.76	

Szaktársak figyelmébe!

1933 december 15-én lett megválasztva a kávéipartestület állandó békéltetőbizottsága. A bizottság hatáskörébe tartozik mindennemű munkaügyből kifolyólag történt sérelem vagy jogtalanság elbírálása. Felhívjuk tehát a szaktársakat, hogy minden munkaügyből történő sérelmüket jelentsék be a Kávéipartestület békéltető bizottságához, kérve annak elintézését. A békéltető bizottság paritásos, annyi munkaadó tagja van, ahány munkavállaló. Külön felkérjük a szaktársakat, hogy minden a békéltető bizottsághoz megtett bejelentésüket az egyesületben is jelentsék be.

Kérelem

Szabó István könyvkötő elvtárs 1918. év május hó 6-án este fél 10 órakor a Bástya- és Király Pál-utca sarkán egy pénztárcát talált, melyet a Favorit kávéházban átvettek tőle. Az átadásnál jelen volt az akkor ott dolgozott egyik pincéernő, a tulajdonosnő és az üzletvezetőnő. Kérjük a szaktársakat, hogy szíveskedjenek, ha erről közelebbit tudnak, vagy hozzánk, vagy pedig a könyvkötők szervezetébe, Rózsa-utca 22., eljuttatni.

Nyílt levél Miskolc város polgármesteréhez és tanácsához

Tisztelt Polgármester úr és tisztelt városi Tanács!

A világválsággal kapcsolatban már nem újság részünkre, ha valamelyik kapitalista bezárja üzemét, vagy valamelyik házigazda kilakoltatja bérlőjét. Közömbössé vált azért, mert tudjuk azt, hogy ezeknek a megnyilatkozásoknak nincs mindig tárgyi igazságság a háta mögött.

Tudjuk azt, hogy a kapitalisták sokszor azért állítják le gyáraikat és műhelyeiket, mert a ma esetleg elérhető profitot keveselik és gondolják, hogy a nyomorúságba döntött munkásság végső kétségbeesésben majd féláron is fog dolgozni, mert hiszen az életfennartó ösztön, az éhség, a családért való aggodás feltétel nélkül munkába fogja kergetni és ez esetben a profitéhségen esett csorba ki van egyenlőve.

Tudjuk azt, hogy némely háziúr kilakoltatja lakóját néha azért, mert az a házbőr lefizetésére esetleg pár órai haladékot kért. Ez esetben természetesen a háziúr helyisége hosszú ideig marad üresen, míglen az árverési hiénák felé szívják magukat, mert az árverésre kerülő berendezési tárgyak forgalmi értékének az 5 százalékáért sem kelnek el, ha meg azt más nem is tudja értékesíteni, csak az árverési hiénák.

Tudjuk azt is, hogy ilyen kilakoltatások, árverések, üzem leállítások sok esetben nem is a munkálatokat, nem is a hitelezőket érintik súlyosan, hanem azokat a munkásokat, akik ezekben a leállított üzemekben dolgoztak és ma már mindenki tudja azt, hogy az ilyen üzem leállítások mennyire fokozzák és áttalanossá teszik az amúgy is óriási tömegnyomorúságot.

Ez azonban nem tartozik teljes egészében Miskolc város polgármesterére és a tekintetes tanácsra. Az azonban, amit most elmondani kívánunk, nagyon is oda tartozik. Mi, akik munkánk után élünk, akik dolgoztunk, hasznot hajtottunk, sőt még éhezünk is, tudjuk azt, hogy mit jelent egy városban az, ha egy a helyi viszonyokhoz mérten nagy üzem megszűnik, tudjuk azt, hogy Miskolc városának nem sok Korona-szállodája van, de tudjuk azt is, hogy ebben a városban, ebben az iparban ez az üzem foglalkoztatja a legtöbb vendégipari munkást, legyen az pincér, szakács, kávéfőző, konyhai alkalmazott, vagy akár mosónő is.

Tudjuk azt is, hogy Miskolc városában nagyon sokan vannak már ebből a szakmából, akik hosszú évek óta munkanélkül vannak, híjján még a leghalványabb reménynek is, hogy mikor fognak dolgozhatni. És most egyre-másra kapjuk a legkétségbeesettebb leveleket Miskolcra, a Korona-szállóban dolgozó vendégipari munkásoktól, panaszzal, hogy közel egy negyed század óta is dolgoznak ott, egyik napról a másikra éltek és szenvedtek, ha volt nap, hogy

nem dolgoztak, akkor nem volt mit enniük és most az örvény határán állanak, mert úgy hírlik, hogy a város be fogja zárni a Korona-szállodát, mert a bérlő tartozik a városnak. Minden levél megannyi kétségbeesés, minden levélből kiérzik, hogy a munkás hozzá van növe szívvel-lélekkel a munkahelyéhez, még el sem vesztette, máris érzí a hiányát. Fájdalom csendül ki minden szavukból, mi lesz a beteg feleségemmel, mi lesz a gyermekemmel, mi lesz a szülőmmel, a testvéreimmel — és ehhez hasonló panaszkok jajdulnak ki a sorokból.

És most kérdezzük Miskolc város igen tisztelt tanácsát és polgármesterét: tényleg mi lesz ezekkel az emberekkel, ha elveszítik munkahelyüket, mi lesz annak az ott dolgozó száz embernek 5—600-ra tehető családtagjával, akik abból az üzemből, úgyahogy, keresik meg a mindennapi száraz kenyereket. Hogy fogják ezek az emberek megfizetni adójukat a városnak és államnak, hol fognak lestrapált testükre takarót találni, kereset híjján hol fognak hajlékot találni? Ki fogja gondjukat viselni, ha betegek lesznek, ki fog nekik gyógyszer adni, ki fog nekik enni adni? Megmondhatjuk! A város! Amelynek lakói és polgárai. És a város lesz az, aki majd el is temeteti őket. És most kérdezzük: szükség van-e arra, hogy ez így legyen? Nincs! A Korona-szállodának a város a tulajdonosa, a városnak pedig nem érdeke, hogy polgárait, lakóit a ma már amúgy is meglévő nyomorúságból egy még nagyobbba hajszolja. A városnak nem érdeke, hogy ezt az egyedüli modern üzletét bezárja, nem érdeke, hogy a város lakosságát ettől az egyedüli kultur gócponttól megfosssa, hisz azokra a jövedelmekre, amelyekre a Korona-szálloda állt, még megközelítőleg sincs alkalmas hasonló üzlet Miskolcon. A nagy hírnévre szert tett Lillafüredet meglátogatók menten vissza fognak fordulni útjukról, ha nem találják nyitva a Korona-szállodát, ahol jövet-menet megpihentek és esetleg az út porát is lemosták magukról. Nem! A város vezetősége nem engedheti a Korona-szállodát bezárni, mert ez az épület egy darab élő történelem Miskolc város életében és fejlődésében és erre szükség van. Nem! Nem engedheti a városi vezetőség bezárni ezt az épületet, mert ebben az épületben 100 szorgalmas munkás dolgozik, akik ebből a házból tartják el családjaikat.

Nem engedheti a város vezetősége, hogy az amúgy is nagyszámú ellátatlanok száma még sok százzal szaporodjon, de nem engedheti azt sem, hogy lakosainak az a rétege, amelyik ott dolgozott, az utcára kerüljön.

Tudjuk azt, hogy a városnak is vannak terhei, amit rendezni kell, tudjuk, hogy a városnál végeznek számításokat, hogy mi tehető és mi nem tehető és mi nem is kér-

jük azt, hogy a város érdekei ellen cselekedjen akkor, amikor azt kívánjuk, hogy ne zárják be a Korona-szállodát, hanem arra kérjük Miskolc város polgármesterét, és tekintetes tanácsát, hogy ennek az ügynek az elbírálásánál, amely mégis csak 5—600 embernek a mindennapi kenyerét jelent, ne csak mint városi funkcionáriusok gondolkozzanak, hanem mint emberek is, akiknek a mellényük alatt szív is dobog.

A miskolci Korona-szálloda nem zárhatja be kapuját, nem üthet tanyát az enyészlet eiben a házbán, ahonnan a legszebb kilátás nyílik a városi panoráma legszebb pontjára, a vén Avásra, nem fogadtatják néma falak az érkezőket abban a házbán, ahol Radics Lajos hegedűje a legszebb nótákat játszotta valamikor és mintha Kossuth Lajos ércszobra is arra intené a szembe nézőket, hogy: ezt a házat nem szabad bezárni!

A Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesülete.

A szervezetlen munkás

olyan, mint a részeg kocsmalutogató, aki megszokta a más borát inni: ő a leghangosabb a esárdában, ő parancsolgat a cigányoknak, ő esapkodja falhoz a poharakat, ő köt bele a szomszéd asztalán ülőkbe s az ő eszímája alatt reng a padló. Amikor aztán fizetésre kerül a sor, akkor kiderül, hogy a más kontójára duhajkodott. Ő csak élvezni kész, de az árát más fizesse!

... olyan, mint az oroszánbörbe bűjt szamar, mert kölcsönvevett külsejével akar imponálni; ő az igazi hazafi, ő a jó esahádapa, ő a társadalom támazsa, a munkáltató leghivebb segítőtársa s ő az, aki sokszor fölényesen hallgat, noha az neki nem jelent aranyat. Ha aztán egyszer mégis megszólal és védeni igyekszik a maga igazát, akkor rögtön kiderül, hogy nem oroszán, hanem csak oroszánbörbe bűjt — szamar!

NIZZA KÁVÉHÁZ

NAGYMEZŐ ÉS PAULAI EDE-UTCA SAROK

KOCH ALADÁR
VEZETÉSE MELLETT

SZOLID KÁVÉHÁZI ÁRAK
SZAKTÁRSÁK TÁ-
LÁLKOZÓ HELYE

SZABADSÁGOT ←

FÖLDET ←

MUNKÁT ←

KÖVETEL A

NÉPSZAVA

A kontárok ellen

foglalt állást a vendéglős ipartestület közgyűlése, ez helyes is, sőt azt is mondhatnánk, hogy nagyon helyes, de vajjon allanak-e a vendéglős ipartestületnek eszközeik is a rendelkezésére, amellyel ezt a kérdést rendezni lehet, ez az, amit nem tudunk. De vajjon mi termelte ki a kontárizmust addig a fokig, hogy most már régen is megvolt. Egy iparban és még azonnal! Erre is megvan a válasz, sőt már régen is megvolt. Egy iparban és még hozzá kötött iparban, a kontárizmus csak úgy kerülhető el, ha az iparban dolgozók léte rendes fizetéssel biztosítva van, mondjuk egy kollektív szerződéssel, most ne csak azt nézzük, hogy egy munkás kollektív szerződés szerint emberhez illő fizetést kap-e, hanem azt is, nézzük, hogy, tegyük fel, egy kollektív szerződés esetén a vendégiparban megállapítható volna az is, hogy melyik üzem mit tartozik fizetni a munkásainak, igen, ez lenne a legfontosabb, mert ha egy kifőzősnek is csak legalább 15—18 pengőt kellene fizetni egy ott dolgozó pincérmunkásnak, akkor az a vállalkozó kontár ugyanezért meggondolná, hogy egy olyan vállalatba vágja-e a fejszójét, ahol terhéket is kell neki viselni.

A kontárizmust az ipartestületek megemérett bérpolitikája termelte ki és ezzel szemben a védekezés csak a bérek rendezésén keresztül érhető el, ne csak azt számítsuk, hogy mi takarítható meg a munkások ingyen való dolgoztatása által, hanem azt is vegyük figyelembe, hogy milyen károk származhatnak abból, ha munkás nem kapja meg munkájának ellenértékét.

Kötelező emberséges bérpolitikát az egész vendégiparban és akkor elsorvadnak a kontárok. Engedélyhez kötni a kifőző ipart! Ez is helyes, sőt nagyon is helyes, kifőző ipart csak azok gyakorolhasanak, akik szakmailag erre képesítést nyertek, ma határozottan jobb kifőzőnek lenni, mint vendéglősnek, de viszont itt is a vendéglős ipartestületet értheti a vád, hogy miért csak most, amikor a romok alá került a vendéglősipar, kezd felismerni, hogy ez így nincsen jó? Miért nem lépett fel a vendéglős ipartestület már évekkkel ezelőtt az étkező és kifőzők ellen, miért hagyta a vendéglős ipartestület, hogy a kifőzők és étkezők sokal hosszabb és gazdagabb életpontot állítsanak fel, mint akármelyik jónévű vendéglős? Kifőzés, étkező, erre is szükség van, mert a szegényebb néosztálynak is kell valahol enni, azonban a kifőzés csak akkor kifőzés, az étkező, csak akkor étkező, ha ott az található, ami békében is volt, vagyis egy-

két-háromféle étel, ott, ahol ma 20—25 főle étel is van készen, ahol a szakácsművészet minden remeke kapható, az már nem kifőzés, az étterem, könnyen érthető, hogy miért az étkező és kifőző cégér, mert így kevesebb az adó, jól lehet a vendéglőben ital'ogyasztással egyetemben sem közelíti meg a bevétel a kifőzést, az adó azonban mégis a kisvendéglő nagy és a nagy étkezőé kicsi.

Ezek ellen a dolgok ellen csak egy módja van a segítségek: minden étkező üzemet vendéglővé nyilvánítani akkor, ha az többféle ételt készít, étkezőnek ugyanazok a személyzeti kiadásai legyenek, mint az éttermeknek, minden étkeztetési üzemben munkakönyvvel ellátott szakmunkás alkalmaztassék úgy a kiszolgálásra, mint a konyhai munkára, **tűnjenek el a háztartási alkalmazottak onnan, ahol pincéreknek kellene kiszolgálni, de tűnjenek el a katonaszakácsok is onnan, ahol valóban szakácsnak kellene**

főzni, ha ez megtörténne: úgy a kifőzősek vagy eltűnnének teljesen, vagy pedig tényleg kifőzősek lennének.

Van a vendéglős iparban egy még sokkal nagyobb és veszedelmesebb konkurrens is, mint az étkezők és ezek a zugkifőzők és az ilyen-olyan elnevezés alatt működő magánkonyhák. Hangzatos reklámmal dolgoznak és silány ételeket gyártanak, beharangozzák, hogy időben házhoz szállítják az ebédet és nincsen horraivaló. Ezzel szemben nem tudjuk, hogy a higiéniai követelményeknek eleget tesznek-e, hol vásárolnak és mit vásárolnak, kik ellenőrzik ezeket a konyhákat, kik főznek ottan és vajjon hová fizetik az adójukat. Ezeket a zugkonyhákat nem a mi kötelességünk ellenőrizni, hanem a vendéglősöké, ha eddig nem tették, úgy tegyék ezután, mert ha ezek továbbra is így fognak garázdálkodni, úgy a közeljövőben teljesen elnyelik a vendéglősipart.

Akarat nélkül

Az emberiségnek kiválságos jellemvonása, hogy gondolkodni tud és gondolatait úgy szavakban, mint tettekben kifejezésre tudja juttatni. Ha ez a kelleke az emberi agynak hiányoznék, úgy csak a külső forma különböztetné meg az állattól. Ha nem tudna gondolkodni és nem tudná megkülönböztetni a jót a rossztól, a helyest a helytelentől. Ha nem látna különbségeket, melyek hol javára, hol kárára történnek: úgy ma is ott tartana az emberiség, mint évezredekkel tartott a dilivualis korszakban, amikor csak a forma és egy esekély változatban az életfenntartási ösztön választotta el a gerinces állattól. Sőt a természet az önvédelmet illetőleg, mostohább volt hozzá, mint sok állathoz, mert amikor az utóbbiakat ellátta védekezésre alkalmas szervekkel, addig az embert kényszerítette, hogy maga gondoskodjék védekezésre alkalmas eszközökről, amit aztán ösztöne és ébredő gondolkodása által a kőszerszámok alakjában meg is teremtett magának.

Vajjon: ha az emberiség az ősbáron eme állapotában nem lett volna kényszerítve arra, hogy védelmi eszközökről gondoskodjon, ha nem lett volna a hideg elleni védekezésnél az állatok bőrre és megéllhetésének biztosítására a lúszára utalva, ha nem kényszerítették volna a védelmet illetőleg, hogy barlanglakóvá váljék, úgy soha sem érte volna el a mai fejlődési fokot.

Habár évezredek választják el az embert a dilivualis korszaktól, azért még ma is a lét- és fajfenntartás egyik serkentő eleme az embernek. A természeti ösztön tehát még ma is ősi állapotában van, azonban az élme fejlődése fokán

változtak az eszközök, amelyekkel gondolatának érvényt szerez és azt az eszközt választja célja elérésére, amely arra legalkalmasabb. Az agy működése irányítja az embert eselekedetileg. Az ember elmebeli állapota mindig agysejtjei működésén alapszik. Azért van az, hogy nem minden ember gondolkodik és nem minden ember eselekszik helyesen. Így vannak még ma is szellemi fejlődöttségben visszamaradottak, ami bár sokszor nem az egyén, hanem a tanuláshoz nem kínálkozó alkalom hibája. Vannak még ma, a technokrácia korában is emberek, akik az ember és az állat között a középutat képviselik. Vannak emberek, akiknek nincsen önálló gondolatuk, akaratukat, saját kárukra, mások akaratának rendeli alá. Nem tudják

Dreher

BAKK-SÖR

a legjobb!

megkülönböztetni a jót a rossztól, a helyest a helytelenről, mert szellemi képességük fejletlen, nem érlelődött meg a gondolkodásig.

Idézett egyénekben nem a szellem az irányító erő, hanem pusztán a létfenntartás ösztöne, ami elvégre az állatokban is megvan.

Elmeheli gyengeségre vall tehát az, ha valaki sorsa intézését a mások szeszélyére bízva, aki aztán történetesen úgy használja ki azt, hogy az ő egyéni érdeke azt megkívánja. Sok ember nem képes arra, hogy az ügyis rövidre szabott életét úgy ossza be, hogy nemcsak a rosszból, a küzdelemből, hanem a jóból, a szépből, a szórakozásból is kivége a részét. És ha munkát teljesít, ne pusztán a mások javára tegye azt, mert a munka a jogforrása az életnek. Tehát elsősorban annak kell jól élni, aki munkát teljesít.

A mi szakmánkban is az ézszerőség küzd az egyének szeszélye és az egyének korlátlan uralma ellen és arra törekszik, hogy önrendelkezési jogát magának biztosítsa, hogy ezáltal létfenntartásának eszközeit megszerezhesse. Azáltal törekszik ezt elérni, hogy szervezetbe tömörül a testvérgondolkodókkal, hogy az így egy táborba tömörített erő kivívja részére azt, ami egyes ember részére elérhetetlen.

Vajjon érti-e minden szaktársunk ezen követelményeit az életnek? Nem! Mert sokan vannak, nagyon sokan, akik csak annyira értékelik munkaerejüket, amennyiben az a naponta szükséges betevő falatot biztosítja. Ez az a baromi állapot, amelyhez az elmének és az öntudatnak semmi köze.

Igy állt be szakmánkban is az az állapot, hogy amíg a vendégipari munkáság egyrésze egyesülve érdekei védelmében, törekszik sorsán javítani: küzdelmes életet és harcokat folytat, hogy a munkáskezeknek a szakmában is megbecsülést szerezzen: harcol a felvilágosodásért, a szakmában dolgozók kultúrájának fejlődésért, a szociális igazságokért, addig a szakma munkásságának második öntudatlan része baromi sorsba hajtva fejét, vonja az igát: csak azért, hogy napjában egyszer szűkösen abrakolhas-

son. Nem törődve azzal, hogy a baromi sors méltatlan az emberhez: nem törődve a féktelen kizsákmányolás nyomában settenkedő nyavalyákkal, a tüdővésszel stb., majd a korán elkövetkezendő halállal.

Húzza az igát, mert ebben látja egyetlen rendeltetését, elfelejtve természetesen, hogy a munka után jogok illetik meg.

Ha az indifferens dolgozik

Hagyjatok békében a szakszervezettel, — ez volt a válasza; mit ad a szakszervezet? — ez volt a kérdése és mi feleltünk: a szakszervezet harcol, hogy te nagyobb darab kenyeret kapjál, harcol, hogy családodnak egészséges lakása legyen, harcol, hogy gyermekeid ne a sötét tudatlanságban nőjjenek fel, ha munkanélkülivé válsz, kapsz munkanélküli segélyt, ha útra akarsz kelni, úgy utazási segélyt kapsz, harcol a szakszervezet, hogy ne legyen állati sorod, ne dolgozzál naponta 18—20 órát, ha munkaügyből differenciád van, kapsz ingyenes jogvédelmet és ha te is beállsz a harcosok közé, úgy egyesült erővel kiirtjuk a mai borraivalós állapotokat minden megszegőnítő csökevényével együtt.

Szaktárs! Ez neked mind kevés volt, kevés volt, mert nem volt öntudatod, nem volt meggyőződésed, nem láttad azt, hogy kézelg a holnap a maga kérlelhetetlen szörnyiségével, rohan a nyomorúság, holnap a nyakadba szakad a munkanélküliség és te ezt mind nem láttad meg és ha láttad is nem akartad látni, mert azt hitted, hogy te vagy az a láncszem a termelés folyamosságában, amely onnan soha ki nem fog esni. Mi történt tehát? Megváltozott az ezelőti hited? Miért kerested fel a szakszervezetet? Erre nem adtál ugy-e határozott választ! Mi megmondjuk: a gazdasági krízis nem ismeri az egyént, nincs tekintettel senki életkörülményeire, nem vette figyelembe azt sem, hogy te 15 évig hordtad a feketét, meg a fehéret a körüti nagykávéházban, a krízis kítátozza a száját és bekapott téged is, igen, téged is, szaktárs, aki 15 évig dolgoztál egy üzemből és állandóan azt kérdezted, hogy mit ad a szakszervezet?

És most jön az, amire te 15 év alatt nem is gondoltál: a nyomorúság! Most azért jöttél fel szaktárs a szakszervezetbe, mert hozzánk akarsz tartozni és most is, mint 15 éven keresztül, az volt a kérdésed, hogy mit ad a szakszervezet? mit kapsz gyorsan: munkát vagy segélyt, mert nagy szűkösség van mindkettőre, 15 évi munka után nem tudtál annyit félre tenni, hogy munkanélküliség esetén 15 napig legyen mit enned, most elpanaszolod, hogy feleséged beteg gyermekeid rongyosak, házbérre nem telik és a közelmúltban még azt mondtad: te tisztességes munkás vagy, te a munkából

Ha tehát fent nevezetteknek a természet nem adta meg a szellemi képességnek azt a bizonyos mennyiségét, amellyel sorsukat irányíthatnák, a szervezett, öntudatos és felvilágosult szaktársaink kötelessége ezen körülményre a figyelmüket ráirányítani és rávezetni, nehogy az álljon róluk az utókor számára, hogy éltek mint a barmok, pedig élhettek volna, mint emberek.

élsz, neked nem kell a szakszervezet, azt meghagyod azoknak, akik nem akarnak dolgozni.

Most már tudod, szaktárs, hogy mire való a szakszervezet! Most már megérted, hogy a szakszervezet azalatt a 15 év alatt, amíg te dolgoztál és fütyültél a szakszervezetre, azért harcolt, hogy ha te 15 év után kiesel a munkából, biztosítsa neked a megélhetést addig, amíg munkához jutsz, most már belátod, hogy a szakszervezet nélkül hová jutottál! Most valószínűleg megérted azt is, amit még rövid idővel ezelőtt nem értettél meg, hogy miért kell a munkanélküliség esetére való kötelező biztosítás, most ugy-e tudod azt is, hogy mire kell a munkanélküli segély? vagyis, ha volna, úgy tudnád most, hogy mire használd fel.

Kedves szaktársunk, ezelőtt azt mondtad, hogy aki akar dolgozni, az mindig kap munkát, azt is mondtad, hogy te soha sem voltál munkanélküli, mert jó munkás vagy és most azt mondd, hogy 30 éves voltál, amikor a körüti kávéházba beléptél, fiatalon életerősen és még most is munkabíró vagy és mégis, ahová fordulsz, azt mondják, hogy már öreg vagy, nem kellesz, pedig akarsz dolgozni, ugy-e, akarsz? És ugy-e most megérted azt is, hogy hiába van valakiben munkakészség, akarat, ha... ha nincsen munkaalkalom, vagy ha az idő elviharzott felette, miként neked is mondták, hogy 45 éves vagy és — öreg vagy.

Szaktárs, te egy más világból jöttél most közeink, onnan, ahol még volt munka, most megtanulhatod azt is, hogy nem elég csak dolgozni, nem elég csak azért dolgozni, hogy a mindennapi kenyér meglegyen, most megtanulod, hogy amíg fiatal vagy és amíg elismerik rólad, hogy munkabíró vagy — mert csak addig vagy az, amíg elismerik rólad és nem addig, amíg érzed — addig kettőzött erővel kell harcolnod azért, hogy megvedd további boldogulásodnak az alapját, hogy 15 évi szakadatlan munka után ne csak 15 napig legyen kintartásod, hanem mindaddig, amíg lehetőség adódik arra, hogy munkába kerülj.

Ezért harcol a szakszervezet; ebből a csatárláncból vontad te ki magad és ez az oka annak, hogy 15 évi munka után családdal egyetemben éhez!

MENCZER TISZTÍTÓ CÉG

mindenféle ruháknak fénytelenítését
egy évi jótállással vállalja. Vidékre is
szállít. Központ:

BUDAPEST, II., ZSIGMOND-U 18.

Telefon: 52-0-15

Belvárosi fiók: IV., Váci-utca 36/a.

Idő:

te mindent megérelsz — és az a szobrász, aki öreg, lengőszakállú bácsinak mintázott téged, tévedett! Nem vagy te rozszant járású nácsi, vagy vén kaszás, néni! Acélizmu, vakmerő Herkules vagy te, ki egy másután döntöd romba az örökéletűnek hitt különböző rednszereket erkölcselivel, szokásaival egyetemben.

Te vagy az a legyőzhetetlen Hódító, ki előtt porbahullanak a legyőzhetetleneknek gondolt nagyhatalmak. Te vagy az a nagy paraszt, aki ekéjével folytonosan szántja az emberiség termőföldjét, irtva a gazt, a korhadtat, életet adva milliónyi új terméknek.

Idő: végzetetlen bizalommal vagyunk eltelve irántad. Mert te vagy az, aki bennünket, munkásokat keresztül cipeltél elsőbbsen mint rabszolgákat, későbbben, mint jobbágyokat a különböző társadalmi rendszerekben, sorra-rendre feldöntve azokat, te vagy az, aki eljuttattál bennünket a mai, utolsó előtti stációnkba: a bérrabszolgaság korába; te vagy az, aki herculesi erőddel segítségünkre sietsz a mai gyalázatos borra-
való rendszert felborító munkánkban, elsőpörve egyszersmindenkorra pincér és főpincér közötti különbséget, munkásnak munkatársa által való kizsákmányolását és besegítet a vendégipari munkásokat a szabad-
ság birodalmába.

De az odáig vezető út rögös, hosszú, kínos és kálváriás. Vállunkon a borra-
való és főpincérség nehéz, súlyos keresztjével, haladunk folyton előretörve a tövises utakon, melyeket szenvedéseink vércseppjei festenek pirosra. Ezernyi a magunk bajai, nyavalyái, melyek akadályozói a gyorsabb ütemben való haladásnak. És mégis gögösek állanak elénk, kik fegyvertárunk minden szer-
számával, hatalmuk minden erőmegfeszíté-
sével azon vannak, hogy megállítsanak bennünket az úton. De nekünk előre kell haladnunk mindenáron. S haladunk is. Vonszoljuk a keresztet, harcba szállunk a borra-
valót koldulókkal, mert tudjuk, hogy mire az út végére érünk: levertük az elleneinket, minden hatalmuk és pénzük dacára lerázhatjuk vállainkról a fékevesztett kizsákmányolás és elnyomatás szeges keresztjét: a borra-
valót.

Mi az? Nem szeges a kereszt, ami a vállainkon van? Vagy nincs is kereszt rajtunk?

Vagy nincsenek emberek, kik hatalmuk egyetlen jelzőjével a pénzükkel utunkban gátolnak? Vagy merő képzelődés mindez?

Ki meri ezt mondani?

Ki az a vakmerő, aki azt meri mondani, hogy a mi állati robotunk nem túrterhelése szervezetünknek, idő előtt való megrokkantója és sirba szállítója mindnyájunknak? Ki meri azt mondani agyalágyult vakmerőségében, hogy a mi állati robotért kapott néhány hitvány garasból álló éhbérünk és a nekünk juttatott könyöradományok elegendők emberhez illő életmód folytatására, önmagunk és családunk táplálására, tisztességes ruházatra, egészséges lakásra?

Ki az a vakmerő, aki azt meri mondani, hogy nem állanak pénzéhes hiénák utunkban mindazon lépésünknel, amellyel sorsunkon javítani akarunk? Avagy talán azt is soroljuk fel, hogy kik azok?

Ki az az agyalágyult vakmerő, aki azt meri mondani, hogy a vendégipari munkás-
ság határtalan és embertelen kizsákmányolása, nyomora, elnyomatása, merő képzelődés? Hisz ez a főpincérség, borra-
valós rendszer csak addig tudja magát fenntartani, amíg a munkásság maradéktalanul nem ébred tudatára végzetetlen kizsákmányoltságá-
nak.

Van-e talán valaki, aki azt meri mondani, hogy nincs igazunk?

Van. Sőt sokan vannak.

Ítélet

Budapesti közp. kir. járásbírósgától.

P.XXII. 404.134/4/1933.

A magyar szent korona nevében!

A bíróság Balla Mihály budapesti (Lujza-u. 18. II. 24.) lakos felperesnek Magyarországi szállodai, éttermi és kávéházi alkalmazottak országos egyesülete budapesti (Csengeri-u. 1.) alperes ellen 75 pengő tőke és jár. iránt indított perében szóbeli tárgyalás megtartása után kötelezi alperest, hogy felperesnek 45, azaz negyvenöt pengő tőkét, ennek 1933. szeptember 1-től járó 5 százalékos kamatait és 15 pengő perköltséget 15 nap alatt fizessen meg.

Felperest ezt meghaladó keresetével elutasítja.

Indokok:

Annak, a felek között nem vitás ténynek megállapítása mellett, hogy a felperes 1933. évi július hó 16-tól augusztus hó 17-ig állott alperes szolgálatában, mint taggyűjtő és pénzbeszedő és a kihallgatott tanu vallomása alapján annak a megállapítása mellett, hogy felperes havi fizetése 25 pengő és a beszedett tagsági díjak 25 százaléka volt és hogy

A munkáltatók és főpincérek egész serege, a kizsákmányolók egységfrontja az, amely azt mondja, hogy nincs igazunk. Hiszen ők ezekből a velünk szemben elkövetett igazságtalanságokból élnek, ez a valódi értékőbblett és nekik az az érdekük, hogy ez mennél tovább így maradjon, ahogy most van. Ők azok, akik mindent megmozgatnak, hogy bennünket letörjenek. Ők azok, akik ellentállásukkal elkeseredett harcra kényszerítenek bennünket ő ellenük.

Amde mi álljuk a harcot, sok-sok sebet kaptunk már, megedződöttünk, mert a mi harcunk győzelme az egész szakma munkásságának és magának az iparnak is a győzelmét jelenti. És éppen ezért nem szabad, hogy találkozzék olyan munkástársunk táborunkban, aki nem veszi ki a részét ebből a nagy küzdelemből. Aki öntudatos munkás, az közénk tartozik s aki köztünk van, az felkent harcosa a mi nagy ügyünknek és elkeseredett ellensége a főpincéres borra-
valós rendszernek, amely csak mérhetetlen megalázást elnyomatást és nyomorúságot juttatott osztályrészünkül.

Hogy nagy, féltelmetesen erős legyen a mi harcunk, az elkövetkező hetekben, nem elég ha csak vágyódunk a leszámolásra. Cselekedniünk kell erős kitartással. Ha mindenki megteszi a kötelességét az utolsó pillanatig, úgy a nyáron nem lesz Magyarországon sem főpincér, sem borra-
való.

Az idő közelg, készüljünk a harcra!

felperes ezen a címen szolgálati ideje alatt 66 pengő 65 fillért kapott meg.

Alperest kötelezni kellett, hogy felperesnek hat heti felmondási időre járó illetmény fejében 30 pengő beszámítási kifogásként érvényesített összeg levonása mellett 45 pengő tőkét és kamatait fizesse meg,

mert a kihallgatott tanuk azt, hogy felperes próbaidőre vétetett fel, nem igazolták, sőt megdöntötték, de igazolták azt, hogy felperes egy 30 pengős hirdetés díjjal nem számolt el ezt a saját maga részére megtartotta, ennél fogva ezen összeget, mint ellenkövetelést, a felperest hat heti felmondási időre járólagn megillető 75 P-vel leszámítani kellett.

Magyar Színház kávéház

Dob-utca és Izabella-tér sarkán

Uj tulajdonos, uj vezetés. Elsőrendű ételek és italok. Szaktársaknak nagy árendemény! Filléres kártya és dominó.

KÁLDOR KÁROLY
a helyrendező és vendégfogadó
Szaktársak találkozóhelye!

Szives pártfogást kér
REICHMAN JÓZSEF tulajdonos.

KAIRO

KÁVÉHÁZ

Szaktársak kendvenc

találkozóhelye. ●

Mérsékelt árak ●

BRAUN VILMOS kávé

Felperes lényegileg és nagyobb részben pernyertes lévén, alperes a Pp. 426. §-a értelmében aránylagosan perköltségét fizetni köteles.

Budapest, 1933. december hó 2.

*

A járásbírósaít ítéletét szöszzerint közöljük, az említett 30 pengőre vonatkozólag csak az a megjegyzésünk, hogy azt felperes 1932. október hó 12-én vette fel

a Dréher sörgyártól, amikor is az egyesületnek egy 70 pengős követelését önhatalmulag adta el ezért az összegért és a pénzt az egyesületbe nem szolgáltatotta be, hanem saját részére megtartotta. — Szükséges volt, hogy az ítéletet szó szerint közöljük, mert eddig a szaktársak csak azt a részét ismerték az ügynek, hogy felmondás nélkül küldték el Ballát, a továbbiakról pedig nem voltak tájékoztatva.

Karácsonyi segélyre az alanti adományokat kaptuk:

Bucsinsky kávéhá z	9.—
Erzsébet-téri tejivó	11.50
Károly-körúti tejivó	5.50
Központi kávéház	2.50
Belvárosi kávéház	2.—
Seiferth kávéház	2.—
Royal-utcai kávéház	6.—
Séman kávéház	—50
Pátria kávéház	27.—
Parisiette kávéház	27.50
Miénk kávéház	9.50
Magyar Színház kávéház	3.—
Teréz tejivó	2.—
Keszely étterem	24.20
Balaton kávéház	10.—
Műcsarnok kávéház	6.50
Dréher sörgyár	20.—
Varga Pál adománya	10.—
	178.70

Az adományokért ezúton is hálás köszönetet mond a vezetőség.

Az egyesület étkeztetési akciójára az alanti adományokat kaptuk:

Hadik kávéház munkásai	44.—
Holub étterem	99.40
Balázs kávéház	33.—
Ékszerfőzde	24.—
Simplon kávéház	48.90
Japán kávéház	22.—
Deák kávéház	34.80
Wiesner étterem	10.—
Fészek kávéház	63.40
Elyseé kávéház	8.30
Edison kávéház	13.20
Valéria kávéház	21.—
Club kávéház	12.30
Drexler kávéház	11.50
Metropole sörröző	8.20
Szücs József	4.—
Batta Béla	2.—
Orczy kávéház	2.80
Műcsarnok kávéház	2.20
Vasasok	2.60
Drexler Erzsébet	—58
Hozzá még	2.80
	471.98

Január—február havi elszámolás legközelebbi lapszámunkba.

Szakszervezeti tagok jegyirodája

Gondoskodás történt, hogy a szakszervezeti tagok olcsó fürdőjegyekhez jussanak. Ilyen irányú jegyigényüket elégíti ki a szakszervezetek olcsó jegyárusító irodája, amely a Népszava-könyvkereskedésben van. Az iroda most kiadott fizetét kérje el mindenki, amely az összes fürdőke, színházakba és mozgóképszínházakba szóló kedvezményes jegyek árát tartalmazza.

Munkaügyi bizottságok

Az 1932. évben megjelent újabb ipartestületi törvény 26. §-a lehetővé teszi, hogy az Ipartestületek az ipari alkalmazottak bevonásával a munkaviszonyból származó, közös érdekű ügyek megbeszélése és együttes megállapodások létesítése céljából munkaügyi bizottságot létesíthessenek. A bizottság célját tekintve, csak paritásos alapon létesíthető és ezért a szakasz előírja, hogy ebben a bizottságban a munkaadóknak és az alkalmazottnak egyenlő képviselőket kell biztosítani.

Az ipartestületi munkaügyi bizottság munkaadó tagjait és póttagjait a törvény 26. §-ában előírt korlátozásokkal három évenként, esetleg az előjáróság megválasztásával egyidejűleg, az Ipartestület közgyűlése titkos szavazással választja. A bizottság tagjainak száma szerint változhat, a taglétszámot azonban az ipartestület alapszabályaiban úgy kell megállapítani, hogy a Testületben képviselt legnépesebb iparágak a bizottságban képviselőkhöz jussanak. A munkástagok és póttagok száma az iparostagok és póttagok számával egyenlő.

A munkaügyi bizottság munkástagjainak és póttagjainak megválasztása végett az Ipartestület elnöke az Ipartestület tagjainál, dolgozó segédeket külön választógyűlésre hívja össze. Az összehívás vagy írásos meghívó útján, vagy a meghívást tartalmazó ívek körözésével történik. Az utóbbi esetben az íveket iparosonként kell a neki dolgozó összes segédekkel aláírni. Írásos meghívó

SÖRSZANATÓRIUM

ÉTTEREM

SÖRÖZŐ

Szaktársainknak régi kedvelt találkozó helye

ERZSÉBET-KÖRÚT 7.

LEVES KÜLÖNLEGESSÉGEK!
OLCSÓ ÁRAK!

esetén azt az Ipartestület tagjaihoz kell intézi azzal a meghagyással, hogy a meghívót az általuk alkalmazott segédekkel azonnal közöljék és láttamoztassák.

*

Az ipar dolgozóinak érdekében fontos, hogy a bizottság munkástagjai ne alázas bőlíntgatók, hanem öntudatos szervezett munkások legyenek. Hogy ezek eréllyel, bátorsággal és megfelelő felkészültséggel képviseljék a munkásság érdekeit.

Fölszólítjuk tehát a dolgozókat, a közeljövőben történi választáson mindnyájan jelenjenek meg, hogy szavazataikat Szervezetünk jelöltjeire leadhassák.

Szerkesztői üzenetek

Tergulicza Ernő, Makó. Kérjük az elszámolásokat haladéktalanul beküldeni.

Ring Jenő, Debrecen. Annak dacára, hogy több levelet írtunk, választ még ma sem kaptunk. Kérünk kimerítő jelentést a dolgok állásáról és elismervényt a küldött értékekről.

S. Sz., Miskolc. Közlemény lapunkban leadva, címzettnek mi küldöttük meg, kérjük gondoskodni arról, hogy a helyi sajtó átvegye.

Varga, Szeged. Irtlétekor kért felvilágosítást még mai napig sem kaptuk meg, kérjük jelentésüket mennél hamarabb az ottani viszonyokról. Levél megy.

Schröder Márton, Bpest, Magdolna-u. 30. Levelét vettük, kérjük felkeresni bennünket, hogy említett ügyben eljárassunk.

TERÉZ FÜRDŐ

Budapest, VII, Hársfa ucca 55

Reggel 7-től este 8-ig Borbély, pedikúr. Kedvezményes jegy az irodában.